

Sygn. akt VII U 1161/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz	
--	--

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 stycznia 2018 r.

w Warszawie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 21 czerwca 2016 znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1161/16

UZASADNIENIE

B. S. złożyła w dniu 27 lipca 2016 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 21 czerwca 2016 r. znak: (...) na podstawie której odmówiono przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca zarzuciła organowi rentowemu oparcie decyzji na błędnych ustaleniach faktycznych i orzeczeniach lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS w zakresie stwierdzenia, że częściowa niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia (ubezpieczenia), lecz po upływie 18 miesięcy od jego ustania.

W uzasadnieniu odwołania B. S. wskazała, że cierpi na liczne schorzenia natury ortopedycznej i neurologicznej, związane m. in. z chorobami kręgosłupa, bólem rąk, a także kamicą nerkową oraz bólem jelita grubego. Odwołująca przedstawiła opis poszczególnych schorzeń, na które cierpi, a także historię i proces ich leczenia, wskazując, że ze względu na całokształt stanu zdrowia musiała zrezygnować z pracy. Okoliczności te zdaniem odwołującej prowadzą do wniosku, że niezdolność do pracy pojawiła się przed dniem 30 września 2010 r., a jej przyczyną jest uszkodzenie nerwu półśrodkowego na poziomie nadgarstka w stopniu ciężkim, czego ani lekarz orzecznik ZUS, ani komisja lekarska ZUS nie wzięli pod uwagę. Odwołująca wyjaśniła również, że od 2010 roku jest osobą bezrobotną, a mimo ukończenia kursów i szkoły

policealnej ból ręki oraz jej dysfunkcja nie pozwalają jej na podjęcie jakiegokolwiek pracy, dodatkowo znajduje się w bardzo ciężkiej sytuacji materialnej. Odwołująca wniosła o przeprowadzenie dowodów z opinii biegłych na okoliczności stanu jej zdrowia, w szczególności ustalenie od kiedy powstała częściowa niezdolność do pracy (odwołanie k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy powołał się na treść art. 57 i 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem odwołującej o rentę została ona skierowana na badanie do komisji lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 13 czerwca 2016 r. uznała ją za częściowo niezdolną do pracy do 31 października 2016 r., jednocześnie ustalając, że niezdolność ta powstała w dniu 15 czerwca 2015 r. Na tej podstawie organ rentowy stwierdził, że częściowa niezdolność do pracy odwołującej powstała po upływie 18 miesięcy od dnia ustania ubezpieczenia, które zakończyło się w dniu 27 czerwca 2011 r, a w konsekwencji odmówił przyznania jej prawa do renty (odpowiedź na odwołanie k. 6 a.s.).

Na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 r. B. S. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do października 2017 roku (protokół k. 30-31 a.s.).

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2018 r. Przewodniczący skierował sprawę do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ § 1 k.p.c. (k. 203 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca B. S. w okresie od 28 maja 1986 r. do 30 września 2010 r. była zatrudniona w (...) S.A. na stanowisku asystenta (świadczenie pracy k. 8 a.r. tom I). W okresie od 7 października 2010 r. do 6 kwietnia 2011 r. oraz od 18 lipca 2011 r. była zarejestrowana w Urzędzie Pracy (...) W. jako osoba bezrobotna. W okresie od 6 stycznia 2011 r. do 6 kwietnia 2011 r. przysługiwał jej zasiłek dla bezrobotnych (zaświadczenia z UP (...) W. k. 9-11 a.r. tom I). Ponadto w okresie od 14 marca 2011 r. do 27 czerwca 2011 r. odwołująca podlegała ubezpieczeniom społecznym jako absolwent pobierający stypendium w okresie skierowania przez powiatowy urząd pracy na szkolenie lub odbycie stażu (poświadczenie dla celów emerytalno-rentowych k. 15 a.r. tom I).

Odwołująca złożyła w dniu 23 marca 2016 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziale w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania zainicjowanego ww. wnioskiem odwołująca została skierowana do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 18 kwietnia 2016 r. orzekł, że jest ona częściowo niezdolna do pracy do 31 października 2016 r., jednocześnie ustalił datę powstania częściowej niezdolności do pracy na dzień 15 czerwca 2015 r. i wskazał, że przed tą datą nie istniała całkowita niezdolność do pracy. Odwołująca wniosła sprzeciw od ww. orzeczenia, w efekcie czego została skierowana na badania do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 13 czerwca 2016 r. przyjęła tożsame stanowisko co do częściowej niezdolności do pracy oraz daty jej powstania, jak lekarz orzecznik ZUS (wniosek k. 1-11 a.r., orzeczenia k. 13 i 21 a.r. tom II, dokumentacja lekarsko-orzecznicza a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 21 czerwca 2016 r. decyzję znak: (...), odmawiając przyznania B. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że stwierdzona u niej częściowa niezdolność do pracy powstała później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (decyzja ZUS z 21.06.2016 r. k. 23 a.r. tom II).

W oparciu o opinię biegłych sądowych oraz załączoną do akt sprawy i akt rentowych dokumentację medyczną odwołującej Sąd Okręgowy ustalił, że rozpoznano u niej zespół cieśni kanału nadgarstka obustronny oraz dyskopatię kręgosłupa bez upośledzenia sprawności i bez objawów zespołu bólowego.

W badaniu EMG z kwietnia 2015 roku rozpoznano u odwołującej cieśń ciężką nerwu pośrodkowego prawego, odwołująca została zakwalifikowana do leczenia operacyjnego (odbarczenie cieśni), które wykonano w dniu 15 czerwca 2015 r. Kolejne badanie EMG

z sierpnia 2015 r. wykazało u odwołującej cieśń umiarkowaną po stronie lewej. Badanie USG z sierpnia 2016 roku wykazało prawidłowy wynik po ww. operacji. Z kolei w badaniu USG

z grudnia 2016 roku stwierdzono neuropatię uciskową lewego nadgarstka, w efekcie czego odwołująca została zakwalifikowana do leczenia operacyjnego. Operacja odbarczenia lewego nadgarstka została przeprowadzona 5 kwietnia 2017 r. Schorzenie nadgarstków powodowało u odwołującej częściową niezdolność do pracy z przyczyn ortopedycznych w okresie

od 23 kwietnia 2015 r. do 30 czerwca 2017 r. nie wywoływała natomiast niezdolności

do pracy z przyczyn neurologicznych (opinie biegłych: ortopedów k. 19 a.s., k. 37-39 a.s.,

k. 118 a.s.; neurologów: k. 79-80 a.s., k. 106-107 a.s. oraz k. 186-188 a.s.).

Odwołująca leczy się również z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego

i lędźwiowego, systematycznie korzysta z rehabilitacji, lecz nie była kwalifikowana

do leczenia operacyjnego z przyczyn ortopedycznych ani neurologicznych. Badania MRI kręgosłupa z lat 2009, 2010 oraz z 2016 wykazały zmiany zwyrodnieniowe oraz cechy protruzji krążków na poziomie L4-5, L5-S1 i C3-6 bez zmian ogniskowych w zakresie rdzenia kręgowego. Schorzenie kręgosłupa wywoływało ostre bóle korzeniowe w 2010 roku, które prawdopodobnie w wyniku leczenia rehabilitacyjnego i farmakologicznego wstąpiły

w fazę remisji. W badaniach przedmiotowych przeprowadzonych przez biegłych z zakresu ortopedii i neurologii stwierdzono, że odwołująca wykonywała ruchy w sposób swobodny oraz w prawidłowym zakresie, bez objawów korzeniowych. W ocenie biegłych z zakresu ortopedii i neurologii stwierdzone u odwołującej zmiany w zakresie kręgosłupa nie wywołują i nie wywoływały niezdolności do pracy w stopniu przynajmniej częściowym (opinie biegłych: ortopedów k. 19 a.s., k. 37-39 a.s., k. 118 a.s.; neurologów: k. 79-80 a.s., k. 106-107 a.s. oraz k. 186-188 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego obejmującego dowody z dokumentów oraz opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii.

Dowody z dokumentów obejmowały przede wszystkim dokumentację medyczną odwołującej (tom dokumentacji lekarskiej w aktach rentowych oraz dokumentacja w aktach sprawy k. 5, 51-63, 130-132, 167-180 a.s.), stanowiącą wykaz dolegających jej schorzeń oraz historię ich leczenia, co miało szczególną wartość dla opinii sporządzonych przez biegłych sądowych. W kontekście niniejszej sprawy charakter informacji płynących z zebranych dokumentów dotyczących zdrowia ubezpieczonego przesądziła o ich walorze dowodowym,

a ponieważ strony nie kwestionowały ich wartości, Sąd uznał je za wartościowy dowód w sprawie i oparł na nich swoje rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze charakter schorzeń wskazanych przez odwołującą w treści odwołania oraz informacje wynikające z zebranych w sprawie dokumentów Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych w celu ustalenia stanu zdrowia odwołującej oraz jego wpływu na jej zdolność do pracy, jak również ustalenia daty początkowej powstania niezdolności do pracy. Sąd podzielił wnioski opinii biegłych, gdyż opinie te zostały sporządzone w sposób jasny, zrozumiały i rzetelny. Biegli dokonali analizy stanu zdrowia odwołującej stosownie

do swoich specjalności oraz w oparciu o dostępny materiał dowodowy. Opinie biegłych były pełne, nie zawierały sprzeczności ani braków, które skutkowałyby pozbawieniem ich mocy dowodowej. Biegli, mimo różnic w zakresie ich specjalności, byli co do zasady zgodni co do oceny w zakresie niezdolności do pracy odwołującej.

Opinie biegłych były kwestionowane przez odwołującą, która wносиła do nich zastrzeżenia (k. 49-50 a.s., k. 93-94 a.s., k. 127-129 a.s.) i wносиła o ich uzupełnienie

w oparciu o przedłożoną dodatkową dokumentację medyczną. W szczególności w piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2017 r. odwołująca w sposób szczegółowy odnosiła się do opinii biegłych, powołując się przy tym m. in. na własną interpretację okoliczności medycznych. Zgodnie z wnioskiem odwołującej biegli sporządzili opinie uzupełniające w sprawie podtrzymując swoje stanowiska, a ponadto Sąd w zakresie każdej ze specjalności korzystał z opinii dwóch różnych biegłych sądowych. Stanowisko biegłych co do stopnia naruszeń organizmu odwołującej oraz daty ich powstania, tak z perspektywy ortopedycznej, jak i neurologicznej, było spójne i nie budziło wątpliwości na tle zebranej dokumentacji medycznej odwołującej. Stąd też Sąd uznał, że zastrzeżenia odwołującej nie były zasadne i podzielił stanowisko prezentowane przez biegłych sądowych.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. S. było niezasadne.

Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne, gdyż z okoliczności prawnych i faktycznych niniejszej sprawy nie wynika żadna okoliczność uzasadniająca jej przeprowadzenie, w szczególności o podjęcie takiej czynności sądowej odwołująca nie wносиła w myśl art. 148¹ § 3 k.p.c. Postępowanie zostało przeprowadzone w oparciu o dowody zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach organu rentowego wraz z dokumentacją lekarską w myśl postanowienia z dnia 9 stycznia 2018 r. (k. 203 a.s.).

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia prawa odwołującej się do świadczenia w postaci renty z tytułu niezdolności do pracy. W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 – dalej jako ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W niniejszej sprawie było bezspornym, że B. S. była osobą częściowo niezdolną do pracy co najmniej do 31 października 2016 r. Niezdolność do pracy odwołującej, wywołana dysfunkcją nadgarstka obu rąk, została stwierdzona przez organy orzecznicze ZUS, a ich stanowisko w tym zakresie znalazło potwierdzenie w opinii biegłego ortopedy M. G.. Bezspornym jest również, że ostatni tytuł ubezpieczenia odwołującej ustał z dniem zakończenia pobierania stypendium szkoleniowego z urzędu pracy, tj. z dniem 27 czerwca 2011 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakwestionował fakt spełnienia przez odwołującą przesłanki w związanej z powstaniem niezdolności do pracy w okresie przewidzianym przepisami ustawy emerytalnej, określonych w art. 57 ust. 3 tej ustawy. Zgodnie z treścią ww. przepisu jednym z warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy, jest powstanie tej niezdolności w okresie ubezpieczenia, najpóźniej w ciągu 18 miesięcy po jego ustaniu. Skutkiem związania prawa do świadczeń z ubezpieczeniem jest utrata tego prawa po ustaniu ubezpieczenia. Osoba, której ubezpieczenie ustało, nie ma żadnych uprawnień wynikających z tego ubezpieczenia i aby uprawnienia takie uzyskać musi ubezpieczyć się ponownie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r.,

II UK 232/13). W tym przypadku ustawodawca przewidział jednak pewien wyjątek. Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Odwołująca nie zgodziła się ze stanowiskiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie przyjętej przez organ rentowy daty powstania niezdolności do pracy, a ponadto wносиła o stwierdzenie, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Mając na względzie powyższe w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy analizował prawidłowość ustalonego przez organ rentowy stopnia niezdolności do pracy oraz datę jej powstania.

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy emerytalnej niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania

po przekwalifikowaniu. Przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. W myśl ww. przepisów osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej

z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega

na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności

do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r.,

II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Przy ocenie stopnia i trwałości

tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

28 stycznia 2004 r., II UK 222/03).

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

W oparciu o dokumentację medyczną odwołującej oraz opinie biegłych z zakresu ortopedii i neurologii Sąd ustalił, że B. S. na dzień wydania skarżonej decyzji była osobą częściowo niezdolną do pracy. Przyczyną tej niezdolności był rozpoznany

u odwołującej zespół cieśni nadgarstków, rozpoznany u niej na przełomie kwietnia i sierpnia 2015 roku, odpowiednio w prawej i lewej ręce. Z powodu tego schorzenia odwołująca była poddana leczeniu operacyjnemu kolejno w zakresie prawego nadgarstka w czerwcu 2015 roku oraz w zakresie lewego nadgarstka w kwietniu 2017 roku. Biegli z zakresu neurologii wskazali, że z przyczyn neurologicznych schorzenie nadgarstków nie wywoływało niezdolności do pracy, zaś biegły neurolog B. Z. w swojej opinii wskazał,

że dominują w nim cechy ortopedyczne i chirurgiczne. Z tych też względów do oceny zdolności do pracy w kontekście omawianego schorzenia Sąd skupił się na wnioskach biegłych ortopedów, w szczególności biegłego M. G.,

który dysponował pełniejszą dokumentacją medyczną odwołującej. Biegły po początkowym stwierdzeniu częściowej niezdolności do pracy odwołującej w okresie od 23 kwietnia 2015 r.

do 30 kwietnia 2017 r. w opinii głównej (k. 37-39 a.s.) po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją medyczną przedłożoną przez odwołującą w opinii uzupełniającej (k. 118 a.s.) zmodyfikował swoje stanowisko stwierdzając, że jest ona niezdolna do pracy częściowo od dnia 23 kwietnia 2015 r. do 30 czerwca 2017 r. z powodu przebytej w kwietniu operacji lewego nadgarstka. Uzasadniając swoją ocenę co do daty powstania niezdolności do pracy biegły wskazał, że w dniu 23 kwietnia 2015 r. wykonano badanie EMG, na podstawie którego rozpoznano u odwołującej ciężką postać cieśni nadgarstka prawego. Biegli wskazali również, że odwołująca cierpi na schorzenia kręgosłupa w odcinku lędźwiowym i szyjnym i z tego powodu była poddana leczeniu rehabilitacyjnemu oraz farmakologicznemu. W ocenie biegłych schorzenie to nie wywoływało ani nie wywołuje takiego stopnia naruszeń organizmu, który uzasadniałby stwierdzenie chociaż częściowej niezdolności do pracy.

W przeprowadzonych przez biegłych badaniach wskazano, że ruchy odwołującej miały charakter swobodny, bez istotnych ograniczeń ani objawów korzeniowych. Również dokumentacja medyczna załączona do akt sprawy nie dawała podstaw do stwierdzenia,

aby stan zdrowia odwołującej w tym zakresie uległ pogorszeniu, wyłączając epizod zaostrzenia zespołu bólowego kręgosłupa w 2010 roku, który jednak uległ poprawie w stosunku do stanu obecnego.

Z tych też względów Sąd nie miał podstaw do stwierdzenia, że ustalone przez organ rentowy okoliczności stanu zdrowia odwołującej – zarówno w zakresie częściowego stopnia niezdolności do pracy oraz daty jej powstania – były nieprawidłowe. Biegli nie wskazali bowiem, aby stopień naruszeń organizmu rozpoznanych o odwołującej schorzeń przemawiał za stwierdzeniem, iż jest ona niezdolna do pracy w stopniu całkowitym.

Brak było również podstaw do uznania, że stwierdzona u odwołującej niezdolność częściowa powstała wcześniej, niż wskazali to lekarze orzecznicy ZUS oraz biegli sądowi.

Powoływane przez odwołującą okoliczności mające uzasadniać wcześniejsze powstanie schorzenia nadgarstków czy też taki stopień naruszeń organizmu, który skutkowałby powstaniem całkowitej niezdolności do pracy, nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym, w tym w szczególności w opiniach biegłych. Chwila ujawnienia się niezdolności do pracy jest doniosła - można bowiem przyjąć, że niezdolność powstała najpóźniej w dacie jej ujawnienia. Jednak samo ujawnienie się niezdolności nie oznacza,

że nie mogła ona powstać wcześniej. Wyjaśnienie tego zagadnienia (medycznych aspektów niezdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu) wymaga jednak wiadomości specjalnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2016 r.,

I UK 320/15). Samo pojawienie się pierwszych pojedynczych objawów choroby w okresie wcześniejszym nie decyduje jeszcze o powstaniu niezdolności do pracy, gdyż decyduje o tym dopiero taki stan funkcjonalny organizmu spowodowany chorobą, który nie pozwala na wykonywanie pracy w dotychczasowym zawodzie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego

w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2017 r. III AUa 473/17). Tym samym nawet jeśli schorzenie nadgarstków odwołującej istniało już wcześniej – czego nie sposób potwierdzić ze względu na brak stosownej dokumentacji medycznej sprzed dnia 23 kwietnia 2015 r. – to nie oznacza to, że jego charakter i stopień zaawansowania dawał podstawy do uznania, że odwołująca była z tego powodu niezdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami. Odwołująca kwestionowała ustalenia biegłych i powoływała się na własną interpretację okoliczności medycznych,

takich jak wyniki badań, jednakże wskazać należy, iż powołani przez Sąd biegli są specjalistami w swoich dziedzinach i posiadają wieloletnie doświadczenie praktyczne

oraz sprawowania funkcji biegłych sądowych. Tymczasem ani strona odwołująca, ani jej pełnomocnik nie posiadają informacji specjalnych z zakresu ortopedii ani neurologii, nie przedstawiły również okoliczności chociażby uprawdopodobniających podniesione zastrzeżenia. Takiej wiedzy specjalnej nie posiada również Sąd, co jak wspomniano powyżej, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powoduje konieczność weryfikacji stanu zdrowia ubezpieczonych w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych, który w sprawach tego rodzaju jest dowodem podstawowym. Biegli dysponowali przedłożoną przez odwołującą dokumentacją z ośrodków medycznych, w których

się leczyła, a także wynikami przeprowadzonych badań, które były przedmiotem analizy biegłych sądowych. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r. III AUa 258/17).

W tych okolicznościach Sąd zważył, że decyzja organu rentowego odmawiająca odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest zasadna i odpowiada prawu. Odwołująca jest wprawdzie częściowo niezdolna do pracy, ale nie spełnia przesłanki wynikającej z przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, gdyż stwierdzona u niej niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od dnia ustania ostatniego tytułu ubezpieczenia. Nie zachodziły również warunki do wyłączenia ww. przesłanki określone w art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił odwołanie B. S. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 148¹ § 1 k.p.c.

SSO Włodzimierz Czechowicz

Zarządzenie: (...)

(...)